



REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Savska cesta 62, Zagreb

Poslovni broj: PŽ-106/2025-3

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A
I
R J E Š E N J E

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Branke Šabarić Zovko, predsjednice vijeća, Dubravke Zubović, sutkinje izvjestiteljice i Maje Bilandžić, članice vijeća, u pravnoj stvari tužitelja KBM PROJEKT d.o.o. u likvidaciji, OIB 15758528077, Draškovićeve ulica 54, Zagreb, kojeg zastupaju punomoćnici, odvjetnici u Odvjetničkom društvu Mamić Perić Reberski Rimac d.o.o., Zagreb, Ivana Lučića 2A, protiv tuženika Tomislava Blagusa, OIB 98591989725, Bulatova 50/A, Zagreb, kojeg zastupa punomoćnica, odvjetnica Jaka Ćurić, Zagreb, Pavla Hatza 23/II, uz sudjelovanje umješača na strani tuženika ALLIANZ HUNGARIA ZRT, Podružnica Ljubljana, kojeg zastupa punomoćnik, odvjetnik Branimir Iveković, Zagreb, Strossmayerov trg 8, radi naknade štete, odlučujući o tuženikovoj žalbi protiv presude i rješenja Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-636/2021 od 25. listopada 2024., u sjednici vijeća održanoj 29. travnja 2025.

presudio je

I. Odbija se tuženikova žalba kao neosnovana i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-636/2021 od 25. listopada 2024. u točki I. izreke u dijelu u kojem je tuženiku naloženo u roku od osam dana naknaditi tužitelju štetu u iznosu od 5.100.000,00 EUR sa zateznim kamatama od 19. prosinca 2007. do isplate, po stopi koja do 31. prosinca 2007. iznosi 15% godišnje prema Uredbi o visini stope zatezne kamate („Narodne novine“ broj: 153/04), a od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. po kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2023. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena.

II. Preinačuje se presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-636/2021 od 25. listopada 2024. u dijelu točke I. izreke te u točki III. izreke i sudi:

1. Odbija se kao neosnovan tužiteljev tužbeni zahtjev da mu tuženik naknadi štetu u iznosu od 7.658.126,52 EUR i to:

- iznos od 1.284.756,78 EUR sa zateznim kamatama tekućim od 31. listopada 2007. do isplate,

- iznos od 2.838.796,62 EUR sa zateznim kamatama od 29. listopada 2012. do isplate,

- iznos od 1.495.672,57 EUR sa zateznim kamatama od 19. prosinca 2007. do isplate,

- iznos od 2.038.900,55 EUR sa zateznim kamatama od 29. listopada 2012. do isplate, sve po stopi zateznih kamata koja do 31. prosinca 2007. iznosi 15% godišnje prema Uredbi o visini stope zatezne kamate („Narodne novine“ broj: 153/04), a od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. po kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2023. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena.

2. Odbija se kao neosnovan tužiteljev zahtjev za naknadu troškova parničnog postupka u iznosu od 498.595,24 EUR.

3. Nalaže se tužitelju u roku od petnaest dana naknaditi tuženiku parnični trošak u iznosu od 172.331,31 EUR, dok se u preostalom dijelu u iznosu od 842.311,08 EUR tuženikov zahtjev za naknadu parničnog troška odbija kao neosnovan.

4. Nalaže se tužitelju u roku od petnaest dana naknaditi umješaću parnični trošak u iznosu od 120.606,71 EUR, dok se u preostalom dijelu u iznosu od 563.745,36 EUR umješać odbija sa zahtjevom za naknadu parničnog troška.

III. Nalaže se tužitelju u roku od petnaest dana naknaditi tuženiku trošak žalbenog postupka u iznosu od 19.556,11 EUR.

r i j e š i o j e

Odbija se tuženikova žalba kao neosnovana i potvrđuje rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-636/2021 od 25. listopada 2024.

Obrazloženje

1. Presudom Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-636/2021 od 25. listopada 2024. naloženo je tuženiku u roku od osam dana naknaditi tužitelju štetu u ukupnom iznosu od 12.758.126,52 EUR i to iznos od 1.284.756,78 EUR na ime stvarne štete u vidu naknade za stjecanje poslovnih udjela u društvu Lagosta d.o.o., sa zateznim kamata od 31. listopada 2007. do isplate; iznos od 2.838.796,62 EUR na ime stvarne štete u vidu kamata obračunatih po osnovi Ugovora o kreditu broj 18721/08 i Dodataka predmetnom Ugovoru sklopljenim između društva Multiconsult d.o.o. (sada KBM Projekt d.o.o. u likvidaciji) i društva Nova kreditna Banka Maribor d.d. radi financiranja stjecanja poslovnih udjela u društvu Lagosta d.o.o. te na taj način i zemljišta na području katastarske općine Samobor, sveukupne površine 118.049 m², sa zateznim kamata od 29. listopada 2012. do isplate; iznos od 6.595.672,57 EUR na ime stvarne štete u vidu plaćanja naknade za stjecanje poslovnih udjela u društvu Kolbiko d.o.o., sa zateznim kamata od 19. prosinca 2007. do isplate te iznos od 2.038.900,55 EUR na ime stvarne štete u vidu kamata obračunatih po osnovi Ugovora o kreditu broj 19685/80 sklopljenog između društva Multiconsult d.o.o. (sada KBM Projekt d.o.o.) i društva Nova kreditna Banka Maribor d.d. radi financiranja stjecanja poslovnog udjela u društvu Kolbiko d.o.o. te na taj način i zemljišta na području Slavonskog Broda, sa zateznim kamata 29. listopada 2012. do isplate, sve po stopi koja se određuje za ostale odnose (točka I. izreke). Odbijen je tužiteljev tužbeni zahtjev za naknadu štete u iznosu od 872.554,50 EUR sa zateznim kamata od podnošenja tužbe do isplate kao neosnovan (točka II. izreke). Naloženo je tuženiku u roku od osam dana naknaditi tužitelju parnični trošak u iznosu od 498.595,24 EUR (točka III. izreke). Odbijen je tužiteljev zahtjev za naknadu parničnog troška u iznosu od 471.375,79 EUR (točka IV. izreke).

2. Rješenjem Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-636/2021 od 25. listopada 2024. odbijen je kao neosnovan tuženikov prijedlog za prekid predmetnog postupka do donošenja pravomoćne odluke o kaznenoj odgovornosti tuženika u postupku koji je pokrenut pred Okružnim sudom u Mariboru, Republika Slovenija, pod brojem K-22633/2021-3.

3. Tuženik je podnio žalbu protiv presude, koju pobija u točkama I. i III. izreke te protiv rješenja, koje pobija u cijelosti. U žalbi u bitnome navodi da nisu bile ispunjene pretpostavke za pokretanje predmetnog postupka, ustraje na prigovoru nedostatka aktivne legitimacije te ističe da presuda o tome uopće nema razloga. Obrazlaže da je odluku o pokretanju predmetnog postupka nezakonito donio nadzorni odbor tužitelja te da ne postoji odluka skupštine u smislu odredbe članka 441. stavka 1. točke 9. Zakona o trgovačkim društvima („Narodne novine“ broj: 111/93, 34/99, 121/99, 52/00, 118/03, 107/07, 146/08, 137/09, 111/12, 125/11, 68/13, 110/15, 40/19, 34/22, 114/22, 18/23, 130/23 i 136/24; dalje: ZTD). Slijedom navedenog, smatra da nisu bile ispunjene zakonske pretpostavke za pokretanje predmetnog postupka te da je tužbu valjalo odbaciti. Nadalje, ističe da je kao zakonski zastupnik tužitelja pri donošenju spornih poduzetničkih odluka postupao u skladu s obvezujućim uputama društva (tužitelja) i nadzornog odbora tužitelja. Smatra da iz isprava u spisu i iskaza saslušanih svjedoka proizlazi da je tuženik imao suglasnost za kupnju poslovnih udjela u društvima Lagosta d.o.o. i Kolbiko d.o.o.

Navodi da je 2. srpnja 2007. održana skupština tužitelja, na kojem mu je dano odobrenje za kupnju poslovnih udjela u društvima Lagosta d.o.o. i Kolbiko d.o.o., ali da tužitelj nije dostavio zapisnik sa održane skupštine u spis budući da bi to ugrozilo njegovu poziciju u ovom sporu. Ukazuje da su svi saslušani svjedoci iskazali da se nikada nije dogodilo da se zakazana skupština društva nije održala jer bi inače bio sastavljen zapisnik o odgodi, a on ne postoji. Navodi da je sud trebao naložiti tužitelju da dostavi relevantne zapisnike u spis. Ističe da je dobivao razrješnice za svoj rad svake godine te smatra da su time odobrene sve njegove prethodne radnje. Tvrdi da je Nova Kreditna Banka Maribor d.d. imala prevladavajući utjecaj na tužitelja, odnosno na vođenje poslova tužitelja na način da su upravi tužitelja davane obvezujuće upute, kojih se tuženik morao pridržavati. Navodi da je u konačnici Nova Kreditna Banka Maribor d.d. odobrila tužitelju kredit za financiranje predmetnih radnji, čime ne samo da je kao vladajuće društvo odobrila tuženikove radnje nego je od toga i profitirala. S tim u vezi ukazuje da je općepoznata činjenica da je za odobrenje kredita, kojim se financira kupovina poslovnih udjela, potreban due diligence, a da je to potvrdio u svom iskazu svjedok Matjaž Kovačić, tadašnji predsjednik uprave Nove Kreditne Banke Maribor d.d. Stoga tvrdi da je napravljena procjena vrijednosti nekretnina i due diligence društva Lagosta d.o.o. i Kolbiko d.o.o. prije kupnje poslovnih udjela, pri čemu je tužitelj postupao savjesno i sa dužnom pažnjom, za dobrobit tužitelja. Također, ukazuje da je sud trebao cijiniti činjenicu da su svi članovi tužitelja bili jamci platci predmetnih kredita namijenjenih kupnji poslovnih udjela društva Lagosta d.o.o. i Kolbiko d.o.o. Smatra da je presuda zahvaćena bitnom povredom odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točke 11. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 148/11 – pročišćeni tekst, 25/13, 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23; dalje: ZPP) te ukazuje na određene proturječnosti u obrazloženju presude. Ističe da je prvostupanjski sud izmijenio činjeničnu i pravnu osnovu tužiteljevog tužbenog zahtjeva i prekoračio tužbeni zahtjev. Ukazuje da u konkretnom slučaju ne postoji šteta budući da je vještak Žarko Željko utvrdio da nekretnine vrijede više od iznosa koji su plaćeni kroz kupnju poslovnih udjela. Smatra da nisu ispunjene sve zakonske pretpostavke za odgovornost za štetu, odnosno da ne postoji štetna radnja, šteta niti protupravnost. Ističe da je sud radi potpunog i točnog utvrđenja činjeničnog stanja trebao saslušati predložene svjedoke, što je popustio učiniti. Ukazuje da je pogrešan zaključak prvostupanjskog suda da je tuženik imao mogućnost izvršiti uvid u kazneni spis i sam pribaviti relevantnu dokumentaciju budući da je tuženik u tome bio spriječen. Smatra da sud nije smio koristiti službenu bilješku Ministarstva unutarnjih poslova Republike Slovenije vezano uz njegov račun u Švicarskoj budući da se radi o nezakonitom dokazu niti bilješku o obavijesnom razgovoru sa g. Zvezdanom Kičecom. Navodi da predmetna optužnica protiv tuženika do danas nije niti potvrđena. Ustraje na prigovoru zastare predmetnog potraživanja. Ističe da je opseg tuženikove obveze po dosuđenim kamatama po ugovorima o kreditu pogrešno utvrđen jer bi tužitelj eventualno imao pravo na kamate na iznos, koji je plaćen po ugovoru o prijenosu poslovnih udjela. Ukazuje da je neistinita konstatacija prvostupanjskog suda da tuženik nije imao prigovore na rezultat financijskog vještačenja. Smatra da je previsok iznos dosuđene štete te da nije utemeljen na dokazima. Zahtijeva trošak sastava žalbe u iznosu od 31.250,00 EUR, uvećano za sudsku pristojbu za žalbu protiv presude u iznosu od 1.327,23 EUR, odnosno ukupno 32.577,23 EUR.

4. Tužitelj je odgovorio na tuženikovu žalbu, koju u cijelosti smatra neosnovanom. Predlaže žalbu odbiti kao neosnovanu i potvrditi prvostupanjsku presudu.

5. Tuženikova žalba je djelomično osnovana, a sve kako je navedeno u izreci ove drugostupanjske presude.

6. Ukazuje se da je preračunavanje iznosa izraženih u kunama u iznose izražene u eurima izvršeno sukladno Zakonu o uvođenju eura kao službene valute u Republici Hrvatskoj („Narodne novine“ broj: 57/22 i 88/22), time da je preračunavanje izvršeno uz primjenu fiksnog tečaja konverzije 7,53450.

7. Pobjijana presuda je ispitana na temelju odredbe članka 365. ZPP-a u granicama razloga određenih u žalbi, pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točaka 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a i na pravilnu primjenu materijalnog prava. Ovaj sud je utvrdio da je ostvarena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točke 11. ZPP-a te je posljedično pogrešno primijenjeno materijalno pravo, a sve u dijelu u kojem je prvostupanjska presuda preinačena.

8. Predmet spora je zahtjev za naknadu štete u iznosu od 13.630.681,07 eura / 102.700.366,17 kn, koju tužitelj potražuje od tuženika kao bivšeg člana uprave društva tužitelja, pozivom na odredbu članka 430. ZTD-a, a u vezi s odredbama članka 252., 273. i 273.a ZTD-a, pri čemu se iznos od 1.284.756,78 eura / 9.680.000,00 kn odnosi na stvarnu štetu u vidu naknade za stjecanje poslovnih udjela u društvu Lagosta d.o.o., iznos od 3.683.586,22 eura / 27.753.980,40 kn na stvarnu štetu u vidu kamata obračunatih po osnovi Ugovora o kreditu broj 18721/08 i dodataka tom ugovoru koji je sklopljen radi financiranja stjecanja poslovnih udjela u društvu Lagosta d.o.o., iznos od 6.595.672,57 eura / 49.695.095,00 kn na stvarnu štetu u vidu plaćanja naknade za stjecanje poslovnih udjela u društvu Kolbiko d.o.o., a iznos od 2.066.665,50 eura / 15.571.291,17 kn na stvarnu štetu u vidu kamata obračunatih po osnovi Ugovora o kreditu broj 19685/80 koji je sklopljen radi financiranja stjecanja poslovnih udjela u društvu Kolbiko d.o.o.

9. Neosnovani su tuženikovi žalbeni navodi da nisu bile ispunjene zakonske pretpostavke za pokretanje predmetnog postupka budući da ne postoji odluka skupštine tužitelja u smislu odredbe članka 441. stavka 1. točke 9. ZPP-a, već samo odluka nadzornog odbora, koji nije imao pravo niti ovlaštenje za donošenje takve odluke. Naime, u predmetnom slučaju, u trenutku podnošenja tužbe, tuženik nesporno više nije bio član uprave tužitelja. Stoga za postavljanje zahtjeva za naknadu štete protiv tuženika kao bivšeg člana uprave, nije bila potrebna prethodna odluka nadzornog odbora niti odluka skupštine tužitelja. S druge strane, i da je tuženik eventualno bio član uprave tužitelja u trenutku podnošenja tužbe, bila bi dovoljna postojeća odluka nadzornog odbora o pokretanju predmetnog postupka budući da se ovlaštenje skupštine društva u smislu odredbe članka 441. stavka 1. točke 9. ZPP-a odnosi prvenstveno na situacije kada društvo nema nadzorni odbor i na situacije kada dolazi do iskorištavanja utjecaja u društvu (članak 273. ZTD-a) pa nadzorni odbor upravo zato jer postoji utjecaj određene osobe ne postavi zahtjev za

naknadu štete prema članu uprave. Slijedom navedenog, prema ocjeni ovog suda, u konkretnom slučaju, nije bila potrebna nikakva prethodna odluka nadzornog odbora niti skupštine društva za pokretanje predmetnog postupka protiv tuženika.

10. Iz spisa proizlazi:

- da je tuženik u razdoblju od 30. rujna 2005. do 15. listopada 2012. obnašao dužnost jedinog člana uprave društva tužitelja (sada KBM PROJEKT d.o.o., ranije MULTICONSULT d.o.o.);

- da su tužitelj (zastupan po tuženiku – direktoru) i Janko Šupih-Kvaternik kao član uprave društva Lagosta d.o.o. i prenositelj jedinog poslovnog udjela u tom društvu, sklopili Ugovor o poslovnoj suradnji 13. ožujka 2007. (list 27. do 35. spisa);

- da se tim ugovorom (članak 2.) Janko Šupih-Kvaternik obvezao kupiti i uknjižiti pravo vlasništva nad nekretninama taksativno navedenim u odredbi članka 1.2. tog ugovora u korist društva Lagosta d.o.o., ukupne površine 118.049 m², a tužitelj se obvezao pomoći financiranje stjecanja tih nekretnina u svrhu isplate kupoprodajne cijene budući da društvo Lagosta d.o.o. nema vlastita sredstva za kupnju predmetnih nekretnina (članak 1.5.);

- da je tim ugovorom utvrđeno da će nakon uknjižbe prva vlasništva u korist društva Lagosta d.o.o. Janko Šupih-Kvaternik i tužitelj zaključiti ugovor o prijenosu jedinog poslovnog udjela u društvu Lagosta d.o.o. na tužitelja za kupoprodajnu cijenu najviše do 16.527.000,00 EUR u kunsnoj protuvrijednosti, umanjeno za sve obveze društva Lagosta d.o.o. i uvećano za sva njegova realna i naplativa potraživanja (članak 4.);

- da su Janko-Šupih Kvaternik i tužitelj (zastupan po tuženiku – direktoru), 30. listopada 2007. sklopili Ugovor o prijenosu poslovnog udjela u društvu Lagosta d.o.o. (list 46. do 50. spisa), kojim je na tužitelja prenesen jedini poslovni udio u tom društvu, a da imovinu tog društva čine nekretnine obuhvaćene ranije sklopljenim Ugovorom o poslovnoj suradnji, ukupne površine 105.440,00 m² (izuzev zk.č.br. 269/3, 277/2 i 277/3, sve k.o. Samobor, nad kojima društvo Lagosta d.o.o. nije steklo pravo vlasništva);

- da je u tom ugovoru utvrđeno da osim nekretnina koje su taksativno navedene u članku 1. tog ugovora, društvo Lagosta d.o.o. ne raspolaže drugom imovinom;

- da se tužitelj obvezao za predmetni poslovni udio u društvu Lagosta d.o.o. platiti Janku-Šupih Kvaterniku iznos od 9.680.000,00 kn / 1.284.756,79 EUR što je u konačnici plaćeno;

- da su tužitelj (zastupan po tuženiku – direktoru) i Nova Kreditna Banka Maribor d.d., 26. travnja 2007. sklopili Ugovor o kreditu br. 18721/08, kojim je tužitelju odobren kredit u iznosu od 16.266.320,00 EUR za financiranje temeljem Ugovora o poslovnoj suradnji od 13. ožujka 2007., koji u završnoj fazi podrazumijeva kupnju 100% poslovnog udjela društva Lagosta d.o.o. i time dobivanje do 118.049 m² zemljišta na području katastarske općine Samobor, Republika Hrvatska.

11. Nadalje, iz spisa također proizlazi:

- da su Zoran Galić i tužitelj (zastupan po tuženiku – direktoru), 18. prosinca 2007. sklopili Ugovor o prijenosu poslovnog udjela u društvu Kolbiko d.o.o. (list 54.

do 57. spisa), kojim je na tužitelja prenesen jedini poslovni udio u tom društvu, a da imovinu tog društva čine nekretnine navedene u članku 1. tog ugovora na području katastarske općine Slavonski Brod, dok društvo Kolbiko d.o.o. osim tih nekretnina ne raspolaže drugom imovinom;

- da je Zoranu Galiću na ime isplate kupoprodajne cijene za predmetni poslovni udio u društvu Kolbiko d.o.o. u konačnici isplaćen iznos od 49.695.905,00 kn / 6.595.780,08 EUR;

- da iz službene bilješke o pregledu prometa po računima (list 1151. do 1156. spisa, list 1166. do 1236. spisa) proizlazi da je 21. prosinca 2007. Zoranu Galiću na račun uplaćeno 49.695.905,00 kn / 6.595.780,08 EUR od strane tužitelja, a da je Zoran Galić 24. prosinca 2007. uplatio iznos od 5.100.000,00 EUR na račun tuženika otvoren u Švicarskoj;

- da iz službene bilješke Zvezdana Kičeca od 25. studenog 2014., s jednim od bivših vlasnika nekretnina obuhvaćenih Ugovorom o prijenosu poslovnog udjela u društvu Kolbiko d.o.o. proizlazi da je tuženik prije sklapanja tog ugovora sudjelovao u pregovorima zajedno sa Zoranom Galićom o kupnji nekretnina;

- da su tužitelj (zastupan po tuženiku – direktoru) i Nova Kreditna Banka Maribor d.d., 13. prosinca 2007. sklopili Ugovor o kreditu br. 19685/80, kojim je tužitelju odobren kredit u svrhu financiranja stjecanja nekretnina i poslovnog udjela u društvu Kolbiko d.o.o.

12. Prvostupanjski sud je stajališta da je tužitelj mogao u ime i za račun tužitelja izravno s prodavateljima predmetnih nekretnina na području katastarske općine Samobor i Slavonski Brod sklapati ugovore o kupoprodaji tih nekretnina, sve imajući u vidu činjenicu da je tužitelj financirao društvo Lagosta d.o.o. i Kolbiko d.o.o. u svrhu isplate ugovorenih kupoprodajnih cijena putem kredita. Umjesto da izravno stječe predmetne nekretnine, tuženik je kao direktor tužitelja ugovorio stjecanje jedinog poslovnog udjela u društvu Lagosta d.o.o. i Kolbiko d.o.o. Pri tome je tužitelj platio za predmetni poslovni udio u društvu Lagosta d.o.o. i Kolbiko d.o.o. više nego što bi platio da je izravno stjecao pravo vlasništva nad predmetnim nekretninama (budući da društvo Lagosta d.o.o. i Kolbiko d.o.o. osim tim nekretninama nisu raspolagali nikakvom drugom imovinom, čime je tužitelju počinjena šteta, a tuženik nije postupao za dobrobit i u najboljem interesu tužitelja u smislu odredbe članka 252. stavka 1. ZTD-a. Pri tome prvostupanjski sud smatra da na pravilnost tog zaključka ne utječe to što je nalazom i mišljenjem vještaka Žarka Željka utvrđeno da je vrijednost predmetnih nekretnina u trenutku stjecanja poslovnih udjela bila veća od iznosa koji su plaćeni za poslovne udjele u društvu Lagosta d.o.o. i Kolbiko d.o.o. upravo jer je tuženik u ime i za račun tužitelja mogao ranije, izravno kupovati te nekretnine za cijenu koja je manja, odnosno za cijenu koju je društvo Lagosta d.o.o. platilo kad je stjecalo predmetne nekretnine.

13. Također, prvostupanjski sud je utvrdio da je tuženik imao mogućnost raskinuti Ugovor o poslovnoj suradnji sa imateljem poslovnog udjela u društvu Lagosta d.o.o., imajući u vidu odredbu članka 6. tog ugovora, a budući da društvo Lagosta d.o.o. nije steklo pravo vlasništva nad svim nekretninama za koje se obvezalo, što je bio bitan sastojak tog ugovora, a to je tuženik propustio učiniti. Unatoč tome, tuženik je kao član uprave tužitelja sklopio Ugovor o prijenosu poslovnog udjela društva Lagosta d.o.o. umjesto da je raskinuo Ugovor o poslovnoj

suradnji i ostvario za tužitelja pravo na povrat uložениh novčanih sredstava po osnovi Ugovora o poslovnoj suradnji i pravo na naknadu štete. Stoga prvostupanjski sud smatra da postoji uzročno-posljedična veza između propusta tuženika da raskine predmetni Ugovor o poslovnoj suradnji i štete nastale tužitelju na ime plaćanja ugovornih kamata po Ugovoru o kreditu broj 18721/08.

14. Nadalje, prvostupanjski sud navodi da je tužitelj za poslovni udio u društvu Kolbiko d.o.o. isplatio iznos od 6.595.672,57 EUR / 49.695.905,00 kn gospodinu Zoranu Galiću, dok je ovaj taj iznos osam dana nakon primitka uplate uplatio na račun tuženika otvoren u Švicarskoj. Stoga prvostupanjski sud zaključuje da tuženik nije pri stjecanju poslovnog udjela u društvu Kolbiko d.o.o. postupao u dobroj vjeri i za dobrobit društva jer je od sporne poduzetničke odluke ostvario osobnu financijsku korist. Također, navodi da kako je tužitelj platio cijenu za stjecanje poslovnog udjela novčanim sredstvima dobivenim kroz odobreni kredit banke, a koja novčana sredstva su isplatom odobrenog kredita prešla u imovinu tužitelja, a iz imovine tužitelja u imovinu prenositelja poslovnog udjela, dok je plaćanjem ugovornih kamata prijebom, kao načinom ispunjenja obveza, tužiteljeva imovina dodatno umanjena jer je tužitelj banci na taj način ispunio obvezu koja je za tužitelja nastala sklapanjem ugovora o kreditu, to je sud ocijenio da je plaćanjem ugovornih kamata tužitelj pretrpio dodatnu štetu.

15. Prvostupanjski sud otklanja tuženikov prigovor zastare. Iznosi zaključak da iz stanja spisa ne proizlazi da je Nova Kreditna Banka Maribor d.d. u utuženom razdoblju posredno ostvarivala prevladavajući utjecaj na tužitelja i davala mu obvezujuće upute po kojima je tuženik morao postupati. Također, smatra da iz stanja spisa ne proizlazi da je tuženik imao odobrenje skupštine društva za sklapanje predmetnih pravnih poslova.

16. Analizom i ocjenom cjelokupne dokumentacije u spisu i svih provedenih dokaza, ovaj sud zaključuje kako slijedi.

17. Prvostupanjski sud je osnovano otklonio tuženikov prigovor zastare predmetnog potraživanja. Pravilno prvostupanjski sud u obrazloženju presude navodi da za početak tjeka zastare tužiteljeve tražbine nije mjerodavan trenutak sklapanja ugovora o prijenosu poslovnog udjela, odnosno trenutak sklapanja štetnog pravnog posla, jer je tužitelju šteta mogla nastati tek plaćanjem cijene za poslovne udjele odnosno plaćanjem kamata po ugovoru o kreditu, koji su sklopljeni radi financiranja kupnje predmetnih nekretnina odnosno poslovnih udjela. S obzirom na to da je cijena za poslovne udjele plaćena nakon sklapanja ugovora o prijenosu poslovnih udjela (ugovori su sklopljeni 30. listopada 2007. odnosno 18. prosinca 2007.), zatim, da tužitelj traži naknadu štete za kamate obračunate za razdoblje do 1. siječnja 2012., dok tuženik navodi da su kamate i dio glavnice podmirene sklapanjem ugovora o prijebu (31. prosinca 2011., list spisa 74., 78., 1074., 1238.), a tužba je podnesena 29. listopada 2012., proizlazi da nije protekao petogodišnji rok zastare propisan odredbom članka 252. stavka 6. ZTD-a.

18. Nadalje, ovaj sud prihvaća zaključak prvostupanjskog suda da iz stanja spisa proizlazi da je Nova Kreditna Banka Maribor d.d. mogla u utuženom razdoblju

posredno ostvarivati prevladavajući utjecaj na tužitelja i to preko društva, kojima je bila jedini član, a koji su imali udio u temeljnom kapitalu tužitelja u omjeru od 76%. Međutim, to ne znači da je Nova Kreditna Banka Maribor d.d. zaista i ostvarivala taj utjecaj na vođenje poslova tužitelja. Iz dokumentacije u spisu i izvedenih dokaza ne proizlazi da je Nova Kreditna Banka Maribor d.d. u bilo kojem trenutku dala obvezujuću uputu tužitelju kao ovisnom društvu da poduzme predmetne štetne pravne poslove, koji su predmet ovog spora niti da je tuženik kao član uprave bio dužan postupati po takvoj uputi.

19. Pravilno prvostupanjski sud utvrđuje da se ugovor o savjetovanju koji je tužitelj sklopio s društvom KBM Fineko d.o.o. (list spisa 1401.), ne može smatrati ugovorom o vođenju poslova društva u smislu odredbe članka 479. stavka 1. ZTD-a, kojim društvo kapitala podvrgava vođenje poslova društva drugom društvu. Prema tome, u slučaju da je doista postojao posredno prevladavajući utjecaj vladajućeg društva, trebalo bi primijeniti pravila koja se odnose na situacije kad nije sklopljen ugovor o vođenju poslova društva. Prema odredbi članka 496. stavka 1. ZTD-a, ako nije sklopljen ugovor o vođenju poslova društva, vladajuće društvo ne smije koristiti svoj utjecaj na način da ovisno društvo uputi na to da poduzme štetne pravne poslove ili da poduzme ili propusti radnje na svoju štetu, osim ako se vladajuće društvo obveže da će ovisnom društvu nadoknaditi štetu koja bi mu time nastala. Prema odredbi stavka 2. toga članka, ako se šteta ne nadoknadi u poslovnoj godini, mora se najkasnije na kraju poslovne godine u kojoj je ovisnome društvu počinjena šteta utvrditi kada će se i na koji način to učiniti. Ovisnome društvu mora se osigurati pravo prvenstva pri podmirenju zahtjeva. Odredbom članka 497. ZTD-a propisana je obveza izrade izvješća uprave o odnosima s povezanim društvima, a odredbama članaka 501. i 502. ZTD-a propisana je odgovornost vladajućeg društva, njegovih zakonskih zastupnika i članova uprave ovisnog društva za štetu koja je nastala zbog korištenja utjecaja u ovisnom društvu. Konačno, odredbom članka 502. stavka 3. ZTD-a propisano je da uprava ovisnog društva ne odgovara za štetu ako se radnja temelji na zakonitoj odluci skupštine. Smisao navedenih zakonskih odredbi je da vladajuće društvo nadoknadi štetu ovisnom društvu kojega je uputilo da sklopi pravni posao na svoju štetu, čime se postiže zaštita članova i vjerovnika ovisnog društva. Dakle, treba biti riječ o radnji koja je poduzeta na štetu ovisnog društva, a u korist vladajućeg ili drugog ovisnog društva koncerna. U konkretnom slučaju očito je da sklapanjem ugovora o prijenosu poslovnih udjela i sklapanjem ugovora o kreditu (kojima je financirana kupnja nekretnina odnosno poslovnih udjela) nije nastala korist za koje od društava koncerna, što znači da je tuženik, u slučaju da je dobio takvu uputu, trebao postupiti s pozornošću urednog i savjesnog voditelja poslova i odbiti postupiti u skladu s njom. Pored toga, tuženik ne tvrdi da je vladajuće društvo preuzelo obvezu nadoknaditi štetu tužitelju, kao i da je osigurano pravo prvenstva ovisnom društvu pri podmirenju zahtjeva za naknadu štete, što bi tuženik kao član uprave bio dužan osigurati u slučaju da je dobio uputu vladajućeg društva da sklopi štetne poslove. Tuženik bi stoga odgovarao za štetu prema općim pravilima o odgovornosti za štetu (članak 252. ZTD-a).

20. Kako je već ranije navedeno, iz spisa ne proizlazi da je Nova Kreditna Banka Maribor d.d. koristila prevladavajući utjecaj na tužitelja te mu davala upute glede poduzimanja spornih pravnih poslova. Okolnost što je Nova Kreditna Banka

Maribor d.d. odobrila tužitelju kredit radi financiranja stjecanja nekretnina i poslovnih udjela u društvima Lagosta d.o.o. i Kolbiko d.o.o. i prema ocjeni ovog suda nema značenje davanja obvezujuće upute tužitelju, odnosno tuženiku kao članu uprave.

21. Tuženik tvrdi da je imao suglasnost skupštine društva za predmetne pravne poslove i sve poduzete radnje u vezi s tim poslovima. U skladu s odredbom članka 252. stavka 4. ZTD-a u vezi s odredbom članka 430. ZTD-a obveza naknade štete člana uprave ne postoji ako se radnja članova uprave temelji na odluci glavne skupštine, dok odobrenje nadzornog odbora ne isključuje odgovornost. Suprotno tuženikovim žalbenim navodima, iz izvedenih dokaza ne može se zaključiti je li uopće održana sjednica skupštine društva (tužitelja) 2. srpnja 2007., a kamoli da je na njoj dano odobrenje za predmetne poslove. Međutim, osnovano tuženik upire na činjenicu da su tuženiku davane razrješnice za njegov rad čime skupština društva odobrava kako su članovi uprave vodili društvo u smislu odredbe članka 276. stavka 2. ZTD-a. Iz iskaza svjedoka Matjaža Kovačića proizlazi da je tuženik dobio razrješnicu za 2007. godinu. Iz Zapisnika s prve (1.) redovne skupštine društva MULTICONSULT d.o.o. Zagreb u 2009. godini od 30. lipnja 2009. proizlazi da je skupština društva tužitelja dala razrješnicu upravi društva za 2008. godinu. Iz Zapisnika s 1. (prve) redovne skupštine trgovačkog društva KBM PROJEKT d.o.o., Zagreb od 14. lipnja 2010. proizlazi da je skupština društva tužitelja dala razrješnicu upravi društva za poslovnu 2009. godinu. Iz iskaza svjedoka Kristine Samardžić Atlagić proizlazi da je tuženik dobivao razrješnice svake godine. Iz iskaza svjedoka Koraljke Slunjski Bočkaj proizlazi da je skupština društva uvijek davala razrješnicu direktoru društva (tuženiku) i nadzornom odboru te da se do kraja njenog mandata kao članice nadzornog odbora 2009. godine nije dogodilo da takva razrješnica nije dana. Pri tome, ovaj sud cijeni činjenicu da je tuženik bio član uprave tužitelja do 15. listopada 2012. Dakle, tuženik je bio član uprave tužitelja skoro 5 godina nakon sklapanja predmetnih pravnih poslova. Prvostupanjska presuda o davanju razrješnice tuženiku uopće nema razloga, a radi se o odlučnoj činjenici na koju tuženik upire tijekom postupka. Time je prvostupanjski sud počinio bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točke 11. ZPP-a te posljedično pogrešno primijenio materijalno pravo. Prema ocjeni ovog suda davanje razrješnice u konkretnom slučaju ima značaj odobrenja skupštine društva za predmetne pravne poslove, čime se tuženik u smislu odredbe članka 252. stavka 4. ZTD-a u vezi s odredbom članka 430. ZTD-a oslobađa obveze naknade štete.

22. Međutim, u odnosu na dio nastale štete u iznosu od 5.100.000,00 EUR (koji iznos je Zoran Galić nekoliko dana nakon što mu je isplaćena ugovorena naknada za poslovni udio društva Kolbiko d.o.o., uplatio tuženiku na njegov bankovni račun u Švicarskoj), postoji tuženikova odgovornost u skladu s općim pravilima naknade štete (članak 252. ZTD-a) i to neovisno o postojanju odobrenja skupštine društva. Iz toga jasno proizlazi da tuženik u konkretnom pravnom poslu nije postupao u dobroj vjeri, odnosno za dobrobit tužitelja i u njegovom najboljem interesu, nego je iz spornog pravnog posla izvukao osobnu financijsku korist. Bez obzira na naknadno odobrenje skupštine kroz dane razrješnice tuženiku, radi se o protupravnom i ništetnom odobrenju, koje ne proizvodi pravni učinak jer je protivno moralu u smislu odredbe članka 355. točke 4. ZTD-a.

23. S tim u vezi, neosnovani su tuženikovi žalbeni navodi da prvostupanjski sud nije smio koristiti službenu bilješku Ministarstva unutarnjih poslova Republike Slovenije vezano uz njegov račun u Švicarskoj budući da se radi o nezakonitom dokazu. Tuženik nije priložio niti jednu ispravu iz kaznenog postupku koji se vodi u Republici Sloveniji protiv tuženika iz koje bi proizlazilo da bi se radilo o nezakonitom dokazu. S druge strane, pravilno prvostupanjski sud utvrđuje da se odredba članka 220.a ZPP-a, sukladno kojoj se sudska odluka ne može temeljiti na dokazu pribavljenom na nezakonit način osim ako sud utvrdi da je to potrebno kako bi se utvrdila odlučna činjenica prilikom čega bi trebao provesti test razmjernosti, ne primjenjuje na predmetni postupak. Naime, predmetna odredba uvedena je odredbom članka 32. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 80/22), a iz prijelaznih i završnih odredaba tog Zakona (članak 107.) proizlazi da se predmetna odredba ne primjenjuje na postupke koji su pokrenuti prije stupanja na snagu tog Zakona.

24. Pritom je također pravilan zaključak prvostupanjskog suda da je tuženik imao mogućnost izvršiti uvid u kazneni spis i sam pribaviti dokumentaciju za koju smatra da je relevantna. Naime, iz zapisnika sa ročišta održanog 30. siječnja 2018. proizlazi da je punomoćnik tuženika u spis predao zapisnik sa sjednice nadzornog odbora od 2. srpnja 2007. te izjavio da je predmetni zapisnik pribavljen iz kaznenog spisa u Sloveniji koji se vodi protiv Matijaša Kovačića, kao i da se tamo nalazi kompletna dokumentacija u vezi ovog spora. Nadalje, iz zapisnika s ročišta 19. ožujka 2019. proizlazi da je punomoćnik tuženika naveo da je tuženik stekao mogućnost uvida u kazneni spis koji se vodi u Mariboru u Sloveniji te da sudu dostavlja dio dokumentacije iz navedenog spisa. Dakle, tuženik je očito u više navrata tijekom trajanja predmetnog postupka imao uvid u predmetni spis te je mogao sam dostaviti svu dokumentaciju koju smatra relevantnom za ovaj predmet. Stoga ovaj sud ocjenjuje da je prvostupanjski sud pravilno odlučio ne pribaviti predmetni kazneni spis budući da je taj tuženikov prijedlog usmjeren na odugovlačenje predmetnog postupka, a tuženik je očito imao mogućnost uvida u taj spis te pribaviti sve eventualno za njega važne isprave.

25. Slijedom svega iznesenog, pravilan je zaključak prvostupanjskog suda o osnovanosti tužbenog zahtjeva za naknadu štete u iznosu od 5.100.000,00 EUR zbog čega je na temelju odredbe članka 368. stavka 1. ZPP-a odlučeno kao u točki I. izreke ove drugostupanjske presude.

26. Međutim, zbog pogrešne primjene materijalnog prava, prvostupanjski sud je neosnovano prihvatio preostali dio tužbenog zahtjeva, zbog čega je valjalo uvažiti tuženikovu žalbu i na temelju odredbe članka 373.a stavka 1. točke 2. ZPP-a preinačiti prvostupanjsku presudu te odbiti tužbeni zahtjev kao neosnovan, a sve kako je odlučeno u točki II.1. izreke ove drugostupanjske presude.

27. Budući da je preinačena odluka o glavnoj stvari, valjalo je preinačiti i odluku o parničnom trošku te na temelju odredaba članka 154. stavka 1. i 2. ZPP-a i članka 155. ZPP-a te Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj 138/23; dalje: Tarifa/23) odlučiti o troškovima ukupnog parničnog postupka.

28. Prvenstveno valja napomenuti da je inicijalna vrijednost predmeta spora iznosila 13.630.681,02 EUR. Prvostupanjskom presudom dio tužbenog zahtjeva u iznosu od 872.554,50 EUR pravomoćno je odbijen (točka II. izreke). Uzimajući u obzir cjelokupan postupak proizlazi da su stranke djelomično uspjele u parnici i to tužitelj u postotku od 37,42%, a tuženik u postotku od 62,58%. Nakon što se prebiju navedeni postotci uspjeha preostaje postotak od 25,16% u korist tuženika.

29. U skladu sa zahtjevom tuženika za naknadu troškova postupka (list 1957. do 1958. spisa) tuženiku na ime troškova parničnog postupka pripada nagrada za sastav odgovora na tužbu u iznosu od 20.000,00 EUR (Tbr. 8.1. Tarife), za pristup ročištu od 7. svibnja 2013. u iznosu od 20.000,00 EUR (Tbr. 9.1. Tarife), za sastav podneska od 26. ožujka 2013. u iznosu od 20.000,00 EUR (Tbr. 8.1. Tarife), za sastav podneska od 25. travnja 2013. u iznosu od 50,00 EUR (Tbr. 8.4. Tarife), za sastav podneska od 23. svibnja 2013. u iznosu od 20.000,00 EUR (Tbr. 8.1. Tarife), za pristup ročištu od 19. rujna 2013. u iznosu od 20.000,00 EUR (Tbr. 9.1. Tarife), za pristup ročištu od 21. studenog 2013. u iznosu od 20.000,00 EUR (Tbr. 9.1. Tarife), za sastav podneska od 7. veljače 2014. u iznosu od 20.000,00 EUR (Tbr. 8.1. Tarife), za pristup ročištu od 18. rujna 2014. u iznosu od 20.000,00 EUR (Tbr. 9.1. Tarife), za pristup ročištu od 14. travnja 2015. u iznosu od 20.000,00 EUR (Tbr. 9.1. Tarife), sastav podneska od 24. prosinca 2015. u iznosu od 20.000,00 EUR (Tbr. 8.1. Tarife), za pristup ročištu od 4. veljače 2016. u iznosu od 20.000,00 EUR (Tbr. 9.1. Tarife), za sastav podneska od 17. ožujka 2017. u iznosu od 200,00 EUR (Tbr. 8.3. Tarife), za pristup ročištu od 21. ožujka 2017. u iznosu od 100,00 EUR (Tbr. 9.5. Tarife), za pristup ročištu od 17. listopada 2017. u iznosu od 20.000,00 EUR (Tbr. 9.1. Tarife), za sastav podneska od 27. listopada 2017. u iznosu od 200,00 EUR (Tbr. 8.3. Tarife), za pristup ročištu od 30. siječnja 2018. u iznosu od 20.000,00 EUR (Tbr. 9.1. Tarife), za pristup ročištu od 25. rujna 2018. u iznosu od 20.000,00 EUR (Tbr. 9.1. Tarife), za pristup ročištu od 19. ožujka 2019. u iznosu od 20.000,00 EUR (Tbr. 9.1. Tarife), za sastav podneska od 2. rujna 2019. u iznosu od 200,00 EUR (Tbr. 8.3. Tarife), za pristup ročištu od 10. rujna 2019. u iznosu od 20.000,00 EUR (Tbr. 9.1. Tarife), za sastav žalbe protiv presude u iznosu od 25.000,00 EUR (Tbr. 10.1. Tarife), za sastav podneska od 20. rujna 2021. u iznosu od 20.000,00 EUR (Tbr. 8.1. Tarife), za pristup ročištu od 21. rujna 2021. u iznosu od 100,00 EUR (Tbr. 9.5. Tarife), za sastav podneska od 16. prosinca 2021. u iznosu od 50,00 EUR (Tbr. 8.4. Tarife), za sastav podneska od 30. prosinca 2021. u iznosu od 20.000,00 EUR (Tbr. 8.1. Tarife), za sastav podneska od 25. siječnja 2022. u iznosu od 20.000,00 EUR (Tbr. 8.1. Tarife), za sastav podneska od 1. veljače 2022. u iznosu od 50,00 EUR (Tbr. 8.4. Tarife), za pristup ročištu od 1. veljače 2022. u iznosu od 20.000,00 EUR (Tbr. 9.1. Tarife), za sastav podneska od 8. svibnja 2023. u iznosu od 20.000,00 EUR (Tbr. 8.1. Tarife), za pristup ročištu od 9. svibnja 2023. u iznosu od 20.000,00 EUR (Tbr. 9.1. Tarife), za pristup ročištu od 1. lipnja 2023. u iznosu od 100,00 EUR (Tbr. 9.5. Tarife), za pristup ročištu od 8. rujna 2023. u iznosu od 100,00 EUR (Tbr. 9.5. Tarife), za pristup ročištu od 7. studenog 2023. u iznosu od 20.000,00 EUR (Tbr. 9.1. Tarife), za pristup ročištu od 30. siječnja 2024. u iznosu od 20.000,00 EUR (Tbr. 9.1. Tarife), za pristup ročištu od 27. ožujka 2024. u iznosu od 20.000,00 EUR (Tbr. 9.1. Tarife), za sastav podneska od 30. travnja 2024. u iznosu od 200,00 EUR (Tbr. 8.3. Tarife), za pristup ročištu od 11. rujna 2024. u iznosu od 20.000,00

EUR (Tbr. 9.1. Tarife), što ukupno iznosi 546.350,00 EUR, na koji iznos ima pravo na PDV od 25% u iznosu od 136.587,50 EUR, odnosno ukupno 682.937,50 EUR. Tome treba pribrojiti trošak sudske pristojbe za odgovor na tužbu u iznosu od 663,61 EUR / 5.000,00 kn (list 496. spisa) i trošak sudske pristojbe za žalbu protiv presude u iznosu od 1.340,50 EUR / 10.100,00 kn, što sveukupno iznosi 684.941,61 EUR. Budući da je tuženik samo djelomično uspio u parnici, parnični trošak koji mu se valja naknaditi odmjeran je u dijelu tako utvrđenih ukupnih troškova, koji odgovara postotku koji je preostao nakon navedenog obračuna postotaka u kojima su stranke uspjele u parnici (25,16%), a koji iznosi 172.331,31 EUR.

30. Tuženiku nije priznata nagrada za sastav podneska od 13. prosinca 2013. budući da je to podnesak umješača na strani tuženika, stoga se ne radi o radnji tuženika za koji bi mu bio priznat trošak. Također, tuženiku nije priznata nagrada za sastav obrazloženog podneska od 14. rujna 2017. te za sastav obrazloženog podneska od 14. veljače 2022. budući da se navedeni podnesci ne nalaze u spisu, odnosno tuženiku zatraženi trošak nije nastao. Tuženiku nije priznata nagrada za sastav prijedloga za dopuštenje revizije od 26. svibnja 2021. budući da je taj prijedlog odbačen kao nedopušten.

31. Slijedom navedenog, valjalo je odlučiti kao u točki II.2. i II.3. izreke ove drugostupanjske presude.

32. Nadalje, u skladu sa zahtjevom umješača na strani tuženika za naknadu troškova postupka (list 1959. do 1960. spisa), u granicama postavljenog zahtjeva, uključujući PDV od 25%, umješaču na ime troškova postupka pripada nagrada za pristup ročištu od 19. rujna 2013. u iznosu od 24.885,53 EUR (Tbr. 9.1. Tarife), za sastav podneska od 6. studenog 2013. u iznosu od 62,50 EUR (Tbr. 8.4. Tarife), za sastav podneska od 15. studenog 2013. u iznosu od 24.885,53 EUR (Tbr. 8.1. Tarife), za pristup ročištu od 21. studenog 2013. u iznosu od 24.885,53 EUR (Tbr. 9.1. Tarife), za sastav podneska od 13. prosinca 2013. u iznosu od 24.885,53 EUR (Tbr. 8.1. Tarife), za pristup ročištu od 18. rujna 2014. u iznosu od 24.885,53 EUR (Tbr. 9.1. Tarife), za pristup ročištu od 14. travnja 2015. u iznosu od 24.885,53 EUR (Tbr. 9.1. Tarife), za pristup ročištu od 4. veljače 2016. u iznosu od 24.885,53 EUR (Tbr. 9.1. Tarife), za pristup ročištu od 21. ožujka 2017. u iznosu od 125,00 EUR (Tbr. 9.5. Tarife), za pristup ročištu od 17. listopada 2017. u iznosu od 24.885,53 EUR (Tbr. 9.1. Tarife), za pristup ročištu od 30. siječnja 2018. u iznosu od 24.885,53 EUR (Tbr. 9.1. Tarife), za pristup ročištu od 25. rujna 2018. u iznosu od 24.885,53 EUR (Tbr. 9.1. Tarife), za pristup ročištu od 19. ožujka 2019. u iznosu od 24.885,53 EUR (Tbr. 9.1. Tarife), za pristup ročištu od 10. rujna 2019. u iznosu od 24.885,53 EUR (Tbr. 9.1. Tarife), za sastav žalbe protiv presude u iznosu od 31.106,91 EUR (Tbr. 10.1. Tarife), za pristup ročištu od 21. rujna 2021. u iznosu od 125,00 EUR (Tbr. 9.5. Tarife), za sastav podneska od 15. siječnja 2022. u iznosu od 24.885,53 EUR (Tbr. 8.1. Tarife), za pristup ročištu od 1. veljače 2022. u iznosu od 24.885,53 EUR (Tbr. 9.1. Tarife), za pristup ročištu od 9. svibnja 2023. u iznosu od 24.885,53 EUR (Tbr. 9.1. Tarife), za pristup ročištu od 30. siječnja 2024. u iznosu od 24.885,53 EUR (Tbr. 9.1. Tarife), za pristup ročištu od 27. ožujka 2024. u iznosu od 24.885,53 EUR (Tbr. 9.1. Tarife), za pristup ročištu od 11. rujna 2024. u iznosu od 24.885,53 EUR (Tbr. 9.1. Tarife), što ukupno iznosi 479.358,95 EUR. Budući da je stranka kojoj se

umješač pridružio (tuženik) samo djelomično uspjela u parnici, umješaču valja odmjeriti trošak u dijelu koji odgovara postotku koji je preostao nakon navedenog obračuna postotaka u kojima su stranke uspjele u parnici (25,16%), a koji iznosi 120.606,71 EUR.

33. Umješaču nije priznata nagrada za sastav podneska od 12. ožujka 2017. niti podneska od 20. rujna 2021. s obzirom na to da tih podneska nema u spisu, odnosno taj trošak umješaču nije niti nastao. Umješač je zatražio četiri nagrade za pristup na ročište 9. svibnja 2023., a priznata mu je samo jedna. Također, umješač je zatražio dvije nagrade za pristup na ročište 30. siječnja 2023., a priznata mu je samo jedna.

34. Slijedom navedenog, valjalo je odlučiti kao u točki II.4. izreke ove drugostupanjske presude.

35. Pobijano rješenje je ispitano na temelju odredbe članaka 365. i 381. ZPP-a, u granicama razloga određenih u žalbi, pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točaka 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a i na pravilnu primjenu materijalnog prava. Ovaj sud je utvrdio da je rješenje pravilno i zakonito.

36. Tuženik u žalbi određeno ne obrazlaže razloge zašto pobija predmetnu odluku, osim što uvodno navodi da predmetnu odluku pobija iz svih žalbenih razloga propisanih odredbom članka 353. stavka 1. ZPP-a. Ovaj sud prihvaća zaključak prvostupanjskog suda da u predmetnom slučaju odluka o tužbenom zahtjevu ne ovisi o tome je li počinjen trgovački prijestup i je li počinjeno kazneno djelo za koje se goni po službenoj dužnosti, tko je počinitelj i je li on odgovara. U konkretnom slučaju radi se o zahtjevu za naknadu štete, u smislu odredbe članka 252. ZTD-a, prema bivšem članu uprave tužitelja koji je povrijedio svoju obvezu da vodi poslove društva (tužitelja) s pozornošću urednog i savjesnog gospodarstvenika, čime je tužitelju nastala određena šteta. Radi se o građanskopravnoj odgovornosti, koja je šira od kaznenopravne odgovornosti te je odgovornost za takvu štetu moguća i bez da je počinjeno kazneno djelo. Uostalom, u skladu s odredbom članka 213. stavka 2. točke 1. ZPP-a prvostupanjski sud može, ali i ne mora nužno odrediti prekid postupka ako odluka o tužbenom zahtjevu ovisi o tome je li učinjen trgovački prijestup ili je li učinjeno kazneno djelo za koje se goni po službenoj dužnosti, tko je počinitelj i je li on odgovoran.

37. Zbog toga je valjalo na temelju odredbe članka 380. točke 2. ZPP-a odbiti tužnikovu žalbu kao neosnovanu i potvrditi pobijano rješenje, a kako je odlučeno u izreci ovog drugostupanjskog rješenja.

38. O trošku žalbenog postupka odlučeno je primjenom odredbe članka 166. stavka 2. ZPP-a, Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika te Tarife sudskih pristojbi iz Uredbe o Tarifi sudskih pristojbi („Narodne novine“ broj 37/23) i s obzirom na uspjeh tuženika u ovom žalbenom postupku (60,03%). Tuženik ima pravo na trošak sastava žalbe u iznosu od 31.250,00 EUR (uključujući PDV od 25%), uvećano za trošak sudske pristojbe za žalbu protiv presude u iznosu od 1.327,22

EUR, što ukupno iznosi 32.577,22 EUR. Budući da je tuženik uspio u ovom žalbenom postupku u postotku od 60,03%, ukupan trošak žalbenog postupka koji mu je priznat, odmjeren je u skladu s navedenim postotkom te iznosi 19.556,11 EUR.

39. Slijedom navedenog, odlučeno je kao u točki III. izreke ove drugostupanjske presude.

Zagreb, 29. travnja 2025.

Predsjednica vijeća
Branka Šabarić Zovko

Broj zapisa: **9-30876-dadaa**

Kontrolni broj: **0a59b-8ac5d-2e2ab**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=Branka Šabarić Zovko, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>



unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.